

služebných výkonů podle povahy zaměstnání (§ 6 zákona ze dne 16. ledna 1910 č. 20 ř. zák.).

Proto nemůže žádati, aby jemu byla zvláště honorována činnost, pakli v tomto svém postavení pracoval v závodě více než 8 hod. denně. Leží v povaze tohoto postavení, že takový zaměstnanec nemůže býti obmezen na určitý počet pracovních hodin. Byl-li toho náhledu, že ujednaný plat je s ohledem na vyžadovanou činnost v závodě nízký, mohl se dožadovati jen zvýšení ujednaného platu. Z jeho dopisu ze dne 31. května 1924 vychází na jevo, že žalobce byl si toho všeho také dobře povědom, když se tímto dopisem pokusil o zvýšení svého platu, podotýkáje, že plat není žádným ekvivalentem za práci a službu, kterou v zájmu závodu jest povinen vykonávati, a že jest rozdíl mezi vedoucím činitelem a podřízeným orgánem, poněvadž pro onoho platí docela jiné zásady než pro tohoto, jenž dělá jen určitou, čistě vyhraničenou věc, kdežto onen řídí a drží celý výrobní systém pohromadě.

Není pak třeba zabývati se další otázkou, zda žalobce se mlčky vzdal odměny za práce přes čas, když bera plný plat po více měsíců bez námitek, neuplatňoval také odměnu za výkony přes čas, jelikož podle správného náhledu žalobní nárok na takovou odměnu vůbec nepozůstává a není důsledkem toho ani zapotřebí obíratí se druhým dovolacím důvodem podle č. 3 § 503 c. ř. s.

Rozhodnutí nejv. soudu ze dne 17. června 1926 č. j. R v II 109/26. Adv. JUDr. Theodor Kopecký.

I spory zaměstnanců konajících vyšší služby jsou věcmi feriálními (§§ 224 č. 5 a 225 c. ř. s.).

Z důvodů nejvyššího soudu:

Dovolatelka nebere v odpor, že jde o smlouvu služební, ale ježto žalobce konal vyšší služby, nevztahuje se prý na tento spor předpis §§ 224 č. 5 a 225 c. ř. s.

Nejvyšší soud však pně sdílí názor soudu odvolacího, že § 225 čís. 5 c. ř. s. se vztahuje i na zřízence konající vyšší služby. Zásadu tu uznával již bývalý nejvyšší soud ve Vídni (srov. rozhodnutí ze dne 24. října 1916 R II 381/16 repert. nál. čís. 262 sbírky Nowakovy č. 1733 n. ř.). I tento nejvyšší soud uznal tuto zásadu již ve více svých rozhodnutích (srov. na př. č. 2173 sb. n. s.). Nejvyšší soud neshledává důvo-

dů, aby se od tohoto názoru právního v tomto sporu uchýlil, i stačí stěžovatele odkázati na důvody citovaného rozhodnutí čís. 2173 sb. n. s.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 10. prosince 1925 R I 1004/25.

V případě §u 12 odst. 1. vyrovn. řádu nedochází k pouhému odložení exekuce, nýbrž k zániku práv zástavních s plným hmotněprávním účinkem. Skončením řízení vyrovnacího neobživnou tato již zaniklá soudcovská práva zástavní a ani z §u 57 vyrovn. řádu nelze to dovoditi. Proto není závady, aby exekuce byly podle §u 40 ex. ř. zrušeny.

Proti dlužné firmě J H. v P. byla povolena exekuce na svršky a svršky zabaveny byly dne 27. X. 1923. Na to bylo zahájeno na jmění této firmy řízení vyrovnávací dne 2. XII. 1923 a skončeno bylo (nikoli zastaveno) dne 10. X. 1924. Dne 17. III. 1925 zahájeno bylo pak řízení konkursní a správce konkursní podstaty navrhl zrušení exekuce.

Soud první stolice návrh ten zamítl, rekursní však mu vyhověl a exekuci zrušil.

Nejvyšší soud dovolacímu rekursu vymáhající strany nevyhověl z těchto důvodů:

Rekursní soud věc správně posoudil a výstižně dovedl, že ani z § 57 vyrovnávacího řádu neplyne závěr, že v případech tuto uvedených ožívují exekuční práva zástavní podle § 12 vyr. řádu uhaslá. K vývodům stěžovatelů dlužno dodati toto:

V případech § 12 odst. 1. vyr. ř. nedochází k pouhému odložení exekuce, nýbrž k zániku práv zástavních s plným hmotněprávním účinkem. To patrno i z pamětního spisu k nařízení ze dne 10. prosince 1914 čís. 337 ř. z., jímž zavedeny byly řády konkursní, vyrovnávací a odpůrcí a v němž (shora 23) se výslovně praví, že uvedená oddělovací práva zanikají »navždy a s účinností pro každého«. Jediná výjimka platí pro případ zastavení vyrovnávacího řízení (§ 56 vyr. ř.); o tento případ tu nejde. Účinky § 12 vyr. ř. nejsou, jak správně uvádí rekursní soud, dotčeny ani předpisem § 57 vyr. ř. Tento paragraf má sice nadpis »Zmatečnost vyrovnání«, ale, jak již Bartsch-Pollak v komentáři ke konk. vyr. a odp. řádům díl II., strana 305 praví, není marginální rubrika § 57 vyr. ř. správná a nelze z ní ničeho pro názor stěžovatelů získati, poněvadž, jak z ob-